

ஆத்ம ஜெடாதி

பாம்பன்—ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

ஆத்ம
ஓர் ஆத்மீக

ஜோதி
மாத வெளியீடு

எல்லா உலசிற்கும் இறைவன் ஒருவனே
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆஸயமே—கத்தான்தர்

சோதி 8

தூர்முகினாலும் ஆணிமீ 1-ந்த (14-6-56)

சுடர் 8

பொருளடக்கம்.

விஷயம்	பக்கம்
1 தமிழ் மொழி வாழ்த்து	225
2 முருகனிடம் முறையிடுதல்	226
3 என்னைத்தள்ளினாலும்	227
4 கண்ணனே கதி	230
5 பாம்பன் சுவாமிகள்	233
6 ஹனுமார் விக்கிரகத்தின்	239
7 கூந்திரியப்படையும்	240
8 நானும் என் குருஞாதரும்	243
9 திருமுறைக் காட்சி	245
10 இறைவன்பால் காதல்	249
11 போகவாலிஷ்டாந்தசீன் சாராம்சம்	251
12 தமிழ் மறைக்கழகம்	253
13 வாசகர்க்ட்கு ஓர் வேண்டுகோள் கவர் ? ஆம் பக்கம்	

ஆத்ம ஜோதி

ஆயுள் சந்தா ரூ. 75. வருட சந்தா ரூ. 3. தனிப்பிரதி சதம் 30

கெளரவ ஆசிரியர்: க. இராமச்சந்திரன்

பதிப்பாசிரியர்:- ந. முத்தையா

ஆத்ம ஜோதி நிலையம் நாவலப்பிட்டி [சிலோன்]

கும்ப மோழி வாழ்த்து

- 1 வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்இனம்
வாழ்க தமிழ்மறையே !
வாழ்க தமிழ்க்கலை வாழ்க தமிழ்ப்பண்பு
வாழ்கடம் வன்மொழியே ! [வாழ்க]
- 2 போருப்பில் பிறத்திட்ட புண்ணியத் தென்மொழி
புகழோடு வாழியவே !
நொப்பையும் நீரையும் வென்றிட்ட எம்மொழி
நீண்ட வாழியவே ! [வாழ்க]
- 3 தேவர் குறள்தங்க தெர்வத் தனிமொழி
தேசுடன் வாழியவே !
நாவலர் போற்றி வளர்த்திட்ட நம்மொழி
நாடெடங்கும் வாழியவே ! [வாழ்க]
- 4 இலங்கை இதுவரை ஏற்றிட்ட எம்மொழி
இடரின்றி வாழியவே !
பலப்புற்ற மொழியாகப் பழைய சிறப்புடன்
பல்வண்டு வாழியவே !
- 5 குன்ற மீமறிஞ்ச குமரன் கருணையால்
குறைகளெல்லாங் தீர்ந்து
அன்றுபோ ளென்றைக்கும் அச மொழியாக
ஆட்சி புரிந்திடவே ! [வாழ்க]
- 6 இத்தனை காலமும் முன் அறிவின் மையால்
இழைத்திட்ட குற்றமெல்லாம்
அத்தனையும் பொறுத் தருஞவ துங்கடன்
ஐயனே ! ஐங்கரனே !

முருகனிடம் முறையிடுதல்.

(பாம்பன் சுவாமிகள்)

- 1 பொய்யனே னெனினும் புலையனே னெனினும்
புரையறு கொலைஞனே னெனினும்
ஐயனே யுனக்கே யடைக்கல மானே
நூதலி னெனைக்குழி யாமல்
உய்யவே புரத்தல் கடனமையுன் னடியே
ஞாலாத்திடை யளவற வெழுமா
சையெலா மறுத்தா டிருவுரு மலைவாழ்
சன்முகப் பெரும்பரம் பொருளே,
- 2 பெண்பதி யறுத்த கரத்தினை வளர்த்தாய்
பேசிடுஞ் செய்லோழித் திருந்த
பண்புடைக் குமரகுருபரன் யாப்புப்
படித்திட வருளினை மதுரைத்
திண்புதர் தலைகா னுறுமஞ் ரொழித்தாய்
சிறியனேன் மனுவிற்கு மிரங்கித்
தண்பத மளித்தா டிருவரு மலைவாழ்
சன்முகப் பெரும்பரம் பொருளே.
- 3 அண்ணிய வோர்மயி வினுக்குமஞ் சிகிக்கு
நாஞ்சற் திருவடி கொடுத்துக்
கண்ணில கொருகே கயஞ்சிகி தனைமுற்
கருதிய வணம்புரி கொடி யாப்
பண்ணிய பரனே பரம்புங் கவனே
பத்தனேன் மனுவிற்கு மிரங்கித்
தண்ணளி யளித்தா டிருவரு மலைவாழ்
சன்முகப் பெரும்பரம் பொருளே.
- 4 சலமடங்கத சிலமடங்கத சாரங்சயுஞ் சகியும்
சாகையபோ டன்மலைவி தண்ணளின மாதும்
திலகநுத ஹார்வசியுஞ் திருமலிங்க டம்பை
திலோத்தமையு மேத்துன து திருவடியைத் தொழுதேன்
சலமிகுஞ்கே யலைமலிங்க சனனக்கட னடுவே
தத்தளிக்கு மெனையுன து தண்ணரு ளோடத்திற்
பலசிமிர வேற்றிக் கொளாய் பழனிப்பதி மேவும்
பவுடியத்தன் சரவணத்தேம் பரமயவெம் மானே.

எனத்தள்ளினும் என நம்பினவரைத் தள்ளேல்.

(ஆசிரியர்)

—○—○—○—○—

“தான் கெடி னும் தக்கார் கேடு எண்ணற்க” என்பது நால்டி யார் வாக்கு. அதாவது தனக்கு அழிவுவாங்த காலத்தும் பிறருக்குத் தீமைசினக்காதே என்பது பொருள். உலக மனித வாழ்க்கைப் படியில் அவரவர் பண்புக்கேற்ப பலவித சிலையில் மக்களைக் காண் சின்றோம். நன்மை செய்தார்க்கு மாத்திரம் நன்மையும் தீமைசெய் தார்க்கு மாத்திரம் தீமையும் செய்தல் ஒருவகை சிலையாம். இவர்கள் நன்மைசெய்யாதார்க்கு நன்மையும் தீமைசெய்யாதார்க்கு தீமையும் செய்தல் சிலர். இவர்கள் மந்திரம் சிலையில் உள்ளவர்கள். நன்மை செய்தார்க்கும் தீமைசெய்யும் ஒருபகுதியினரும் இருக்கயே செய்கிறார்கள். இவர்கள் அதமராவர். தீமைசெய்யினும் நன்மைசெய்யும் பண்புவாய்க்கப்பெற்றேரும் உளர். இவர்களையே உலகத்து நட்தயர் வரிசையில் வைத்துப் போற்றுவர்.

இன்னு செய்தாரை ஒருத்தல் அவர்நான
நன்மையுடு செய்யு வீடல்

என்பது வள்ளுவர் காட்டிய இலக்கணம்,

தியாக உருவாய் அவதரித்த யேசுபெருமானை இருகள்வருக்கு நடவிலை சிலுவையிலவற்றார் தீயோர். அந்தச் சிலை இலும் “இறையே இன்னேருக் குற்றமென்றநியாது செய்தார் குளிர்ந்து மன் ஸ்ப்பீர் என்றார்” யேசுபெருமான். இப்படிப்பட்டவர்கள் நல்லன வற்றையும் தீயனவற்றையும் ஒன்றுக்க் கண்டவர்கள், ஒன்றுக்க் காண்பதே காட்சி.

ஒரு ஆத்மாவின் கடேற்றத்திற்காக நான் எத்தனை பிறவிகள் எடுக்கவேண்டுமாயினும் ஆயத்தமாக உள்ளேன் என்றார் சுவாயி விவேகானந்தர், சுவாமிகளைப் போன்றவர்கள் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் மனித சேவைக்கென்றே அரிப்பணம் செய்தவர் கள். இத்தகைய மகான்களுடைய திருவளத்தில் எப்பொழுதும் பிறரைப்பற்றிய கவலையிருக்குமேயல்லாது தம்மைப்பற்றிய கவலை யிருக்காது.

இல்லாள் ஒருத்தி, முதலில் விருந்தினர்; அடுத்தபடி யாகக் கணவன்; கடைசியில் தான் தன்னை நினைக்கின்றார்கள். அப்பெண் தாய்மையடைந்ததும் முதலில் விருந்தினர்: அடுத்தது குழந்தைகள்: அதற்கடுத்து கணவன், கடைசியிலேயே தன்னைக் கவனிக்கிறார்கள். இங்கிலையில் வாழ்ந்த குசோலரின் மனைவியார் சுசீலையை யாராலும் மறக்கமுடியாது.

ஒரு கருவும் தாம் முத்திரிலையை விரும்புமுன் தன்னை அண்டிவந்த சிஷ்யர்களுக்கு அங்கிலையளித்தே கடைசியில் தாம் செல்கின்றார். இத்தகைய தியாகிகள் பிறர் நலம் அடையும் மகிழ்ச்சியினால் தமக்குரிய நலத்தையே மறந்து விடுகின்றனர். இத்தகையவர்களைத் தான் இறைவன் புறம் புறந் திரிந்து பாள்ளினைந்துட்டு தாயினும் சாலப் பரிவுகொண்டு பாதுகாக்கின்றார்கள். அவர்கள் நலன்களையெல்லாம் அவனே கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சம்பந்தப்பெருமான் தாம் முத்தியடையும்போது அங்கு கூடி யிருந்த அத்தனைபேரையும் முத்தியடையச் செய்தார்கள்வா? பகவான் ரமணமகரிவிகளும் இராமகிருஷ்ண பரமகம்ச தேவரும் கடைசிகாலத்திலே தமது சிஷ்யர்களுடைய தீவினைகள் அத்தனையையும் வாங்கித் தாமே அனுபவித்தார்களென்றால் அவர்கள் கருணையை என்ன என்பது. இத்தகையதோர் கிலையிலே வாழ்ந்தவர் தான் முருகபக்தராம் பாம்பன் கவாமிகள். கவாமிகளுடைய திருவருவமே இம்மாசுச் சுடரின் முகப்பில் போவிகின்றது.

கவாமிகள் மிக அன்னமயிலே வாழ்ந்த உண்மைத் துறவியார். முருகப்பெருமான் ஒருவரையே பாடி பரமபதி விரதநிலையை உலகிற்குக் காட்டிய உத்தம வித்தகர் 666 என்ற எண்வரை முருகனைப்பாடி பின்னர் உரைங்கடியில் பல நூல்கள் எழுதியவர் ஆறு என்ற எண்ணில் அத்தனை அன்பு கோண்டவர். அருணகிரிநாதரி டத்தில் அன்பு கொண்டு தாம் பாடி யபதிகங்களின் இறுதியில் சியதியாக அருணகிரிநாதரை வைத்துப்பாடிய அருந்தவ மூர்த்தி. கருங்கச் சொன்னால் கவாமிகளை இரண்டாவது அருணகிரிநாதர் என்று கூற யேண்டும்.

கவாமிகள் முதலில் தான் முருகப்பெருமானை நேருக்கு சேராதத் துரிசிக்கவேண்டும் என்ற பேரவாவோடு கடுந்தவம் செய்தார்.

அதில் சித்தியும் பெற்றார். தம்மைச் சேர்ச்தோரையும் அவ்வழியில் கடுபடுத்தினார். தன்னைச் சேர்ச்தோரும் தன்னைப்போலவே ஆக வேண்டுமென்று முருகப்பெருமாணிடம் முகமெலாங் கள்ளீர்வார முறையிட்டார்.

“தானும் நீறவற்றுத் தன்னவரும் இன்புறுதற்
கான ஒழுக்காறே அறம்”

என்ற கொள்கைக்கு இலக்கியமாக வாழ்ந்தவர்,

சுவாமிகள் கழுகுமலை பாதி கஞ்சிரிபாதி என்ற தொடரில் சில பாடல்கள் பாடியுள்ளார்கள். அதில் ஒரு பாடல் பின்வருமாறு.

‘எனைத்தள்ளி னாலுமெனை நம்பினவர்த் தள்ளேல்
கனைத்தண்டை சிலம்பவருங் கழுகுமலை முருகா
தினைத்தணையு நீங்காத திருவிலைனை வையாய்
நீனைத்தவர நல்குகந்த கிரிக்கநூலை நிசியே

“என்னைத் தள்ளினாலும் என்னை நம்பினவர்த் தள்ளேல்” என்றார் ஸிர்செய்த்தமையை நோக்க அடக்கமான்து புலங்களின்றதன்றே? இன்னேரிடத்தில் சுவாமிகள் தமது நெஞ்சை முன்னிலையாக்கிப் பாடியதாக ஒரு பாடல் உண்டு.

என்னடி யவர்க்குலகி லேதுதுய ரென்று
செரங்னகும ரேசனது சொன்னிஜு மறந்திங்
குன்னிடு கலக்கமிக ஏற்றுலை தென்னை?

அன்னவ எடிக்கடிமை யாகவமஸ் நெஞ்சே!

சுவாமிகள் முருகனடி யாரை இடைவிடாது ஸினைத்து அவர்கள் மூலம் முருகப்பெருமானேஞ்சு நீங்காத உறவு பூண்டவர்கள். “நான்டி பெற்ற : இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்று வாழ்ந்தவர்கள் சுவாமிகளைப்பற்றி திரு. வி. க. அவர்கள் பாடியபாடலோன்று பின் வருமாறு.

“பாம்பனைதும் பதிமுளைத்த பவளக் குஞ்சே
பழம்பரங்கித் தாழிழ்ப்பொழிலை பண்பாரில்லத்
தீம்பயிரே அங்புமொழி திரையே தெய்வத்
திறங்கண்ட அறநிலையே செகத்திலும்ர
கூம்பலற ஏழுகதிரே குழந்தை வேலன்
குக்கெந்தியே நெறியென்ற குருவே நீதி
ஒம்புதலென் றாராத்தொழுகி உலைன் வாழ்ந்த
உயர்குமர குருதாச ஒளியே போற்றி”

சுவாமிகள் அமரங்கிலையடைந்த தினம் வைகாசித் திங்கள் அவிட்ட ஈட்சத்திரமாகும் [30-5-1929.]

கண்ணனே கதி.

(காமகோடி)

மகாபாரதத்தில் துரோபதை துகிலுரிக்கப்பட்ட கதையை யாவாரும் அறிவர். சனையோ பெரிது. கொடியவர்களான கெளரவர்கள் வெற்றியால் மதிமயங்கித் தாம் செய்யும் கொடுமையின் அநீதியை உணாமல் அப்பத்தினீத் தெய்வத்தை மானமிழக்கச் செய்ய உறுதிகொண்டு சின்றூர்கள். பாண்டவர்களோ சத்தியங்குக்குக் கட்டுப்பட்டு மானத்தால் தலைகவிழந்து ஒன்றும் செய்ப இயலாமல் ஒப்பந்துவிட்டார்கள். தாழமம் அறிந்த பெரியேர்கள் தாம், யாது சொல்லியும் அவையெல்லாம் கொடுமையே உருவெடுத்த துரியோ தனனிடம் நடவாணமைய உணர்ந்து செயலற்று சின்றூர்கள். அப்லீயான துரெளப்தியின் இருக்கச் சொற்களும், சிபாயவாதங்களும் ஒருவர் செவியிலும் விழில்லை. அவனுக்கு மிகமோசமான கிலைமை வங்குவிட்டது, கொடும்பாவியான துச்சாதனன். ஆணவத்தின் உச்சத்தில் நின்றவனுகி, கான் செய்வது தனக்கும் தன் குலத்துக்கும் அழியாப் பழியாகுமேயென்பதை எண்ணுமல் அவன் துகிலைத் தொட்டு உரியலர்னன். அவனுக்குத் துணை ஒருவருமில்லை. யானை யைப்போன்ற அத்தடியன்முன் அவன் என்ன செய்வான்? ஒருக்கணம் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வாள்போல் படிவைஷயப் பிழித் துக்கொண்டு முரண்டு பார்த்தாள். இனித் தன் செயலால் ஆவதொன் றமில்லை யென்பதையும், உலகத்தில் தன்னை அச்சமயத்தில் காப்பவர் எவ்வாழி இல்லை என் றும் நன்றாக உணர்ந்தாள், தன் களை வரை மந்தாள். அங்கோத்தில் தன்னைக் காப்பவன் கண்ணன் ஒருவனே என் று உணர்ந்தாள். அவன் திருவுடியை தன் இதயத்தில் சேர்த்தாள். இந்த கிலையில் அவன் கிலைமையையும், செயலையும் வில்லிபுத்தார் வாக்கில் காண்போம்.

ஆருகி இநதங்கள் அஞ்சன வெம்புனல் சோர அனகம்சோர,
வேருன துகில் தகைந்த கைசோர மெம்சோர வேரேர் சொல்றும்
கூருமல் கோவிந்தா கோவிந்தா என் றரற்றிக் குளிர்ந்து நாவில்
ஊருத அமிழ்துவன் ற உடல்புளகிந்து உள்ள மெல்லாம் உருகினுளே
அவன் கண்களில் கண்ணீர் அஞ்சனத்தைக் கரைத்துக்கொண்டு
ஆருகப்பெருகி வடிந்தது. கூந்தல் குலைந்து அவிழந்தது. துகிலைப்
பிழித்திருந்த கைகளை உயரத் தூக்கினாள், உடல் சோர்ந்து துவண்
டது; வேறெதனையும் சொல்லாமல் ‘கோவிந்தா! கோவிந்தா!’ என் று

அரற்றினான். இவ்வாறு யோசிகளும் சிறுத்தமாட்டாத சிலையில் தன் இருதயத்தை சிறுத்தித் தன்னையும் தன் சுற்றுப்புறங்களையும் மறந்து சூவனுடைய திருவடித்தாமரையில் நின்றபோது. அதனிலிருந்து வடிந்த அபிர்தாங்காரையாய் அவள் உள்ளத்தில் விழுந்தது, அதன் ஆனந்தத்தால் அவள் உடல்புளகித்தது. அவள் முற்றிலும் உருகி விட்டாள்.

பின் சிகற்ற்தவையை நாம் அறிவோம்.

இத்தகைய வரலாறுகள் நாம் முன்னேர்களின் வரலாற்றில் எவ்வளவோ நடந்துள்ளன. இவற்றைச் சுற்று ஆராய நாம் பின்பற்றவேண்டிய உண்மைகள் பல புலப்படும். நாம் எந்த அளவுக்குக் கடவுளை நம்பி, அவஸரயே நம்பி சிற்கிழுமோ அந்த அளவுக்கு அவருடைய அருள் நம்பிடம் சடுதியிலும் பூரணமாகவும் வருகின்றது. இது உண்மை, முக்காலும் உண்மை. இதனை அறியாமல்தான் நாம் அல்லவுறுத்திழுமே. நம் தியசக்திகின்றுண்மையையும் அளவையும் பொறுத்திருக்கிறது. அவன் அருளே வடிவானவன். நாம் அவனை நெருங்க நெருங்க அவன் நமக்குச் சமீபனுகிறுன்.

இதனின்று ஒருபடி மேலே சென்ற ஆராய்வோம். துண்பத்தைக்கொட்டு உதவமட்டுஞ்கான் கடவுள் இருக்கிறானு? மகனுக்குச் செலவுக்குக் கொடுப்பதுமட்டுஞ்கான தசப்பனின் உரிமை? மகனுக்கு வரும் லாபங்களை அறிவுகில் அவனுக்குப் பங்கில்லையா? தகப்பதும் மகனும் வேற்றுமையற்றவர் என்பது உண்டாகவேண்டுமானால். இருவாருக்கும் நன்மை தீமைகளில்தூத்த உரிமைகாட்டவேண்டும். கடவுளாகிய நம் பிதாவோ பூரணமானவர், சுக துக்கம் அற்றவர். ஆகையால் மக்களாகிய நாம்தாம் நம் நன்மை தீமைகள் இரண்டிலும் அவருடைய பங்கைக்கொடுக்கவேண்டும். அவருடைய பங்கு ஏது என்பதை நாம் உணரவேண்டும். துரௌபதி தன் துக்கத்திலும், ஆபத்திலும் எவ்வளவு பங்கை இறைவனிடம் கொடுத்தாள் நான் ஒருக்கையால் முயல்கிறேன். நீ ஒருக்க கொடு என்றாரா? தன்னியே அவனிடம் அடைத்துவிட்டானன்றே? அந்த சிலையில் தானே அவனுடைய அருள்மடை திறந்தது? அதைப்போல நாம் செய்யும் தகுமங்களையும் அவனுக்கே ஒப்படைப்பவரே அறிவுள்ளவர். செய்வதொன்றே நமக்கு உரியது; அதன்பலன் யாதாயினும் அவனைச்சார்த்தது என்று விட்டுவிட்டால் அதனால் நாமே மிகுந்தலாபமடைபவராகிறேம், கோடகவர்ரான் தகப்பனிடம் நூற்றுபா

சம்பளம் பெறும் மகன். அந்நாறு ரூபானையூம் மிச்சமில்லாமல் கொடுத்துவிடுவானானால்: அத்தகப்பள் அப்மகனுக்குஆகவேண்டிய செலவுகளையெல்லாம் தானேன முன் நின்று செய்துவைக்கிறுனால் வருதே? ஆகவே: நாம் செய்யும் தருமங்களும் அவனைச் சேர்ந்தன வாக விட்டுவிடுவதால் நாம் பெறும் பாக்யத்திற்கு அளவேஇராது.

உண்மையை அறிந்த நம் பெரியோர்கள் இங்சிலையில்தான் நின் நிருக்கிறார்கள். மாணிக்கவாசகர்,

அன்றே என்றன் ஆஸியம் உடலும் உடைமை எல்லாமும் குன்றே அனையாய் என்னாட்ட கொண்ட போதே கொண்டிலையே இன்(ஹ)ஒர் இடையூறு எனக்கு)உண்டோ என்தோள் முக்கண் (எம்மானே

நன்றே செய்வாய் சிறைசெய்வாய் நானே இதற்கு நாயகமே

என்று தம் ஆவி, உடல், உடைமை எல்லாவற்றையும் அப்ப ணம் செய்துதான் வெறுமனே சின்றூர். அதனால் அவர் பெற்றதென்ன?

‘தந்ததுஉன் தன்னைக்கொண்டது என் தன்னைச் சங்கரா ஆர் கொலோ சதுரர்?’ என்று அவரே இறைவரை கோக்கி விளித்து, அந்தம் ஒன்று ஓல்லா ஆனந்தம் பெற்றமையை’ அவரே விடையிறுக்கிறூர்.

இந்த உண்மையைத்தான் பகவான் கிருஷ்ணன் அஃசனனுக்குக் கிடையை முழுமையும் உபதேசித்து, அவனுக்கு உண்மை ஞானம் உதயமான நிலையில், தர்மங்களையெல்லாம் [என்னிடம்] ஒப்ப கைத்துவிட்டு என்னை [ஒருவனையே] சரணமடைக: நான் உன்னை எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிட்பேன்” என்று அறிவித்து உறுதி கூறுகிறூர்.

இக்கருத்தையே ஞானயோகத்தை உபதேசிக்கும் அவரே பகவத்திடையில் “தன்னைவிட்டு வேறுளத என்னை எந்த மக்கள் உபாளிக்கின்றார்களோ அவர்களுடைய நித்ய யோகசேஷமங்களை நான் தாங்குகிறேன்” என்று கூறுகிறூர்.

இவ்வளவு பெரிய சமைதாங்கி நமக்காக இருக்கும்போது நாம் வழிடடையால் கஸ்டப்படுவதேன்: ஆகவே கண்ணே கதி என்று சொல்லி நாம் செய்யும் புண்ணியங்களை அவனுக்கே அப்பணம் செய்து நமக்குத் துப்பம் வரும்போது அவன் சரணங்களே கதி என்று இருப்போமாக.

பாம்பன் சுவாமிகள்.

தமிழ்நாட்டின் தவப்பயனைய் அவதரித்து பதிலறை ஆயிரம் திருப்புகழ் பாடிய வள்ளல் அருணசிரியாதாரைப் போலவே முருகன் ஒரு வனையே பாடி அனுடூதி பெற்றுச் சமீபத்தில் திருவாண்மியூரைச் சார்ந்த மயூரபுரத்தில் சமாதி கொண்டுள்ளவருமாகிய பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருகாச சுவாமிகள் இயற்றிய ஸ்ரீ சண்முகக் கவசத் தைப் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் பிரதிதின பாராயணமாக அனுசரித்து அதனால் தமது நோய்களினின்றும், வாழ்க்கையின் இடர்களினின்றும், மற்றுமுள்ள ஆபத்துக்களினின்றும் மீண்டும், தமது உத்தியோக முறையிலும் மேம்பட்டு, தமிழ்நிலை, செல்வம், தெய்வபக்தி முதலியவைகளிலும் சிறப்புற்றதை அனைவரும் கண்டும், கேட்டும் அறிந்ததே, ஸ்ரீ பஞ்சாமிர்தவண்ண பாராயணத் தால் நல்ல தமிழ்நிலைபெற்று முருகனை நேரில் தரிசித்தவர்களும் உள்ளனர்.

மேற்குறித்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த நூல்களை நமக்கு வழங்கிய நமது சுவாமிகளின் அருட்சரித்திரத்தை அனைவரும் ஒருவாறு அறிந்திருக்கவேண்டியது அவசியமே.

சுவாமிகள் திருச்செந்தூர் முருகன் திரு அனுக்ஷிரகமாக திருவிராமேச்சரத்தைச் சார்ந்த பாம்பன் என்னும் பதியிலே திருப்பணி வேளாண் மரபிலே, நிறைந்த செல்வாக்கும் முருகவேள்மீது பக்தியுமிள்ள சாத்தப்பப்பிள்ளைக்கும், இல்லறத்தை இனிது நடாத்திய அவரது மனைவி செங்கமலத்தம்மாளுக்கும் தோன்றியவர்.

இளமைப் பருவந்தொட்டே நம் சுவாமிகள் முருகவேளின் பக்திமேம்பட்டு, பள்ளிக்கூட படிப்பில் கவனம் செலுத்தாது, ஒதாது ணர்ந்தகே இவரது ஒப்புவழையற்ற கல்வித்திறமாகவின் இதனை “தாமே பெற வேலவர்தந்தது” என்று ணர்ணயிக்கலாம். இவர் தம் வாலிப் பயதில் இறைவனைக் கூடுவதற்கும், தவம் இயற்றுவதற்கும் உடல் நலம் அவசியம் என்ற கருத்துடையவர்.

நாம் சுவாமிகள் நியமாக தினமும் தாழே பாடல் பாடுவதும், அதற்குப் பின்னரே உண்பதும், ஜபம் தபம், தலயாத்திரை முதல் யலைகளைச் செய்வதுமாக தமது காலத்தைத் தவப்போதாக்கி வங்குதார்.

இவருக்கு விவாகமாகி, மக்கட்டபேறு ஏற்பட்டு குடும்ப விவகாரங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாரெனினும், ‘முத்தர் மனம் மோனத்தே’ என்றபடி தமது முருகனிடம் செலுத்தும் அன்பில் சிறிதும் குறைவுபடாது ஜபதபம் இயற்றி பாடல்களும் பாடி ஆன்ம சிந்தனையிலிருப்பார். யாத்திரைகள் அநேகம் செய்து ஆங்காங்குள்ள முருகன் தலங்களுக்குப் பதிகங்கள் பாடி, தம்முடுக்குத் திரும்பிவங்தார்.

எனினும் முருமத் அருணங்கிரிநாத சுவாமிகள் முருகவேளை வேலில் தரிசித்ததேபோல் தாழும் தரிசிக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையானது நமது சுவாமிகளின் இநுதயத்தில் வேறுன்றிவிட்டது. ஆகவே ஊன், உறக்கமின்றி அடிக்கடி தொடர்ச்சியாக சிலநாட்கள் தியானத்தில் இருப்பார், இவர் சிந்துக்களில் யாதும் விருப்பமின்றி, இளம் பூரணன் தம்மை ஆட்கொள்ளும் விழைவு ஒன்றையே பற்றியிருந்தார். உலகத்தில் பிறப்பதும், இருப்பதும், இறப்பதும் தலையாத்துன்பமென உணர்ந்து இந்திரிய சேட்டைகளில் உழலும் மனங்களினை குமரவேள் பால் செலுத்துவார். முருகன் ஒருவளையே அன்றி மற்றெரு தெய்வம் தனக்கு இல்கியென்று சாதித்து ‘ஆன், ஆன்’ என்றே கதறி சிற்பார், ஏழையேன் மனத்தின்கண் என்றும் இன்னமுதாய் கற்கண்டாய், இனியமுது பழச்சுவையாய் இனிக்க இனி என்னதவம் செய்வேன் முருகான்று முறையிட்டலறவார்! கோது கொன்று, குற்றங்களைந்து சின்னை அடைய மொழிவாய்ப் பெண்களுறை அறிவை கிறை அறிவாக்கி என்றும் சின் பொன்னாடியில் கிறக்கச் சொல்! என்பார். இம்மானியுள் செறி உழல் விதிவலிதாயின் திருவருள் செறி பிடி த்துப்பாடேன் என்று புலம்புவார். பம்பரம் அசைவற்று ஆடி வீழ்வதேபோல் என் சித்தப்பிரம்மை கெட சின் திருவடியில் விழும் நாள் எங்ஙாள் எனக்கலங்குவார்.

இப்படியாக முருகயேள்மீது வேட்கை மேன் மேலும் பெருகி வரும் நாட்களில், பிறப்பன்வலசை என்னும் கிராமத்தின் மயானத்தில் ‘செவ்வேளின் கட்டனை கிடைத்தாலொழிய எழுவதில்லை’ என்று முப்பத்தாறு நாட்கள் ஒரே தொடக்கமாக சிட்டை கூடி.

உக்சியான் சமாதியில் இறைவனை கேரே தரிசிட்டு உபதேசமும் பெற்றார். சத்தியபக்தியில் ஈடுபட்டு கடவுளைக் காணவேண்டும் என்ற உறுதியோடும் கூடிய தியானம் மனிதனைத் தெய்வமாக்கும் என்றும். ஆன்மஞானத்தை அவாவு வார்க்கு 'ஆராயும் நீதி வேலும் மயிலும் மெய்ஞ்ஞான அபிராமதாப வடிவாக' அருள் புரியும் நமது குமாரப்பகவானது அருட் பிரசாதமாகவே சுவாமிகளை அவதாரமும் ஆயதென்பதற்கு ஜூயமில்லை. அவர் மிகச்சிறந்த பேரியாரே தான். இளமைப் பருவங்தொட்டே முருகவேளின்மீது அன்புமுகிழ்த்து. அப்பெருமான் அருளைப்பல ஸிலைகளிற் கணவினும், நனவினும் சிட்டையினும் தரிசிக்கும் பேறு பெற்றவர்.

இப்படி நாட்கள் சிலசெல்ல, துறவின் இச்சைமேலிட்டு சுவாமிகள் தமது வீடு. மனை மக்கள் முதலினன துறந்து, திருவருள் சம்மதமாகவே கஷாயமும் பெற்று தலையாத்திரையாக புறப்பட்டுவிட்டார். சுவாமிகள் துறவறங்கொண்டபோது பரந்தாலுக்கத்தில் தனக்கு இடம்தில்லாமற் போகாதென்றும். தொண்டு செய்ய சிவனடியார் உண்டென்றும் நம்பியே தொடங்கினார். இதற்கேற்ப இடையில் ஏதேனும் தோன்றுத் துணையாக இருந்து இவருக்கு வேண்டிய பணி விடைகளைத்தம் அடியவர் மூலமாக ஏவிக் கொண்டேயிருந்தனன். கருத்தினை கந்தன் பாலே செலுத்திய சுவாமிகள் சிதம்பரம் வந்து சில ஆண்டுகள் தங்கி முருகப் பெருமானின்மீது பல நூல்கள் இயற்றி. மாயாவாதிகளின் மததருக்கங்களுக்கும் தக்கபதில் அளித்திருந்தார்.

சைவசமொசாரியார் நால்வர் சிவபெருமானைப் பண்முறையாகப் பாடியவிதமாக முருகனை யாரும் பாடலீல்லை. அது குறைவாகவேயுள்ளது என்று. நம் சுவாமிகள் கருதி. அப்பன்முறையில் நால்வர் பாடிய முறையாகத் திருவலங்கற்றிரட்டு என பல தலங்களுக்குப் பதிகம் பாடியுள்ளார். இசைநயம், பொருள் நயம் தெரிந்தாரும். மற்றும் இவரால் இயற்றப்பட்ட இலக்கிய இலக்கண சாஸ்திரங்களைப் பயின்றுணர்ந்தாரும்; தமிழின் வன்மையும் சிவகுமரப் பேருமானின் பரததுவமும், வேதாகம கருத்தக்களைச் சங்கையறவே அங்கையின் கெல்லியங்களியென உணரப்பெற்று நம் சுவாமிகளை. இவரே நம்மை ஆட்கொள்ள வந்த ஒரு பரமாசிரிய சொருபம் என்ப பணிக்கு போற்றற் குரியோரே ஆவர்.

நம் சுவாமிகள், மக்கள் ஜூயமற தெள்ளிதில் உன்ற சாஸ்திர நால்களும் இயற்றினார். இவரது தகராலய ரகசியமும் பரிபூரண னந்த போதமும் தெரிந்தார்க்கு சுவாமிகளின் தேர்ச்சி னங்கு விளங்கும். இவர் இயற்றிய ஒவ்வொரு நூலிலும் உட்பொருள் முருக ஞகவே வைத்துள்ளார். எச்சமயத்தும் கூறியுள்ள கடவுள் தம் முருகனே என்பார். இவர் மகம்மதியர் கோரியையும், சிறிஸ்து வக் கோயிலையும் தமது இறைவன் இருப்பிடமாகவே நீணக்கும் சமரசக் கொள்கையுடையவர்.

சுவாமிகள் தமக்காக யாதும் தேவையிலராயிருந்தும் உண்மையில் ஆன்மருானசித்திபெற விரும்புவார்மீதுள்ள கருணையினால் மதவோதங்களிலும் தலையிட்டு மத நால்களும் இயற்றினார். முத்தி விருப்புற்ற பிற்காலத்தியர் பாஷாண்ட மதங்களிலும் மாயா வாதங்களிலும் மயங்காது உண்மை நெறிசாரவே கருணைமேலிட்டால் அறநெறி புகன்றார்.

செவ்வேட்ட பரமன் திருவருள் இருந்தவாறு நமது சுவாமிகள் சிதம்பரத்திலிருந்து சென்னைக்குப் புறப்பட, அன்றிரவே குகப்பெருமான் சென்னையிலிருக்கும் பக்தசிரோவுமணி பங்காரம்மையாருக்குக் கனவில் தோன்றி ஏவியதேபோல் அவர்கள் சுவாமிகளை இரவில் சிலையத்திலிருந்து இல்லத்திற்கு அழைத்துச்சென்று, அவரது ஆகார சியமத்தின்வண்ணம் உப்பு. புளி. காரம் கீக்கி தாய்போன்ற கருணையோடும். பணிவுடனும் ஆகாரம் அளிக்கப்பெற்றார். இவரை உபசரித்தவர்களில், திரு மீனாட்சியாச்சி. திரு. பங்காரம்மையார், திரு. பு. கு. சம்பந்த முதலியார். திரு. பு. சின்னச்சாமி முதலியார் திரு. ஜேகங்காத முதலியார் மகா பாக்கியசாலீகளேனவே கருதப்படுவர். சுவாமிகள் மரிதவணக்கத்தை விரும்பாதார் ஆகல்பற்றி ஜனநெருக்கடியையும், கூட்டங்களையும் சேர்க்கமாட்டார். என்றாலும், தம்மை நெருங்கினவர்களுக்குப் புத்தமதிகள் கூறி. மனிதவணக்கத்தை சிராகித்து, இறைவணக்கத்தையே வற்புறுத்துவார். உபதேசங்கள் புரிவார். அன்றீடத்து அன்புள்ளாருக்கெல்லாம் முருகப் பெருமானின் மாவிரத நாட்களாகிய கிருத்திகை. சஷ்டி. வைகாசி விசாகம். தைப்பூசம். மாசிவராத்திரி. பங்குளி உத்திரம். சித்திராபெளர்ன்னமி முதலியனவற்றைக் கிரமங்களோடு கொண்டா

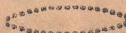
ஒம் விதங்களும் போதித்தார். இவரது சிவஞான திபமே இதற்குப் போதுமான சான்று.

செவ்வேட்பரமன் திருவருள் நெருங்கிவிட்டது. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கு குலனோய் ஏவியவாறு, நமது சுவாமிகளுக்கும் முருகன் திருவிருளையாடல் இருந்ததுபோலும், இவர் எப்பொழுதும் வண்டியிலேயே செல்லும் பழக்கமுடையவர். ஒரு சமயம் கால்நடையாக நடந்துபோக நேர்ந்து குதிரை பூட்டியவண்டி ஒன்றினால் மோதப்பெற்று, கீழேவிழுங்கு காலின்பேரில் சக்கரம் ஏறி எலும்புகள் முறிவுண்டு, ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு பிரதம சிகிச்சையிலிருந்தார். பத்து நாட்கள்வரை கால் கூடாது இருந்தது. இதுகண்டு, அவ்விடத்திய பெரிய வைத்தியர், வயது சென்றவராய் இருத்தல்பற்றியும், உப்பு, புளி கீக்கியுண்டதாரணம்பற்றியும் எலும்புகள் கூடுவது அசாத்திய மாதலின் காலை எடுத்து விடலே நலம் என்றார்.

நமது சுவாமிகளோ ஈதறிந்து, தம் காலிழுங்க ஸ்லையில் காண்போர் என்னம் செய்ய இடமாய்விட்டதே என்று மனம் கலங்கி, இறைவானிடம் விண்ணப்பித்து கவசபாராயணம் செய்யத்தொடர்ந்தி அதனை சியமமாய்ச் சொற்று வந்தனர். அவருள் ஒருவருக்கு பதி நேராம்நாள் சுவாமிகளின் முறிந்த கால் இருவேல்களினால் பொருத்தப்பட்டுக் கூடுவதேபோல் தோன்றிற்று. இவ்வதிசயம் உடனே சுவாமிகளுக்குத் தெரியப்படுத்தப்பட்டது. அதே மகாநாளின் இரவில் குமாரப்பகவான் வாகனமாசிய மயில்கள் மேற்றிசையிலிருந்து சம் விசாலத் தோகையை விரித்து நடனம் செய்துவர, சுவாமிகள் தரிசித்துப் படுக்கையிற் கிடந்தபடியே, கைகூப்பி வணங்கினார். அம்மயில்களுள் இரண்டு பெரிய மயில்கள் இவரது படுக்கையைச் சுற்றி ஆடின, அவற்றுள் ஒரு மயிலுள் திருவருள் சுரங்கு நமது குகப்பெருமான் தாமே குழங்கை வடிவினானுப் பேரில் வந்து முறிந்த எலும்புகளை ஒன்றின்மீது ஒன்றைப் பொருத்தி, இரண்டு சிறுவெல்களால் அவ்வெலும்புகளைப் பினைத்து, நீரு கூடவி மறைந்தாகாலும் கூடியது, மறநாள் மக்கள் யாவரும் இவ்வதிசய சம்பவத்தைக் கண்டும் கேட்டும் வியந்தனர், அம்முருகனின் மாபெருங்காட்சிதான் மழுரவாகன சேவனம், இப்பெரும் அதிசயத்தை உல

கத்தாரறிய சவாமிகள் மார்கழி மாதத்தில் பூர்வபகஷம் [வனார்பிறை] பிரதமை திதியில் கொண்டாடி வந்தனர்.

காண்போர் அதிசயிக்க கால்கள் பழையனபோல் உரமுடைய தாசி சுவாமிகள் நன்றாக நடக்க முடிந்தது. சிதம்பரம் சென்று அங்கும் மாகங்த சஷ்டிபூசை சரிவர நடத்தச் செய்தார். தமது அடியவர்களுள் சிலர் வேண்டுகோளின்படி. சுவாமிகள் மீனச் சென்னை சேர்ந்து, நம் புலையர் வீதியில் ஜெகங்காத முதலியார் வீட்டு மேல்மாடியில் தங்கினார். சென்னையில் வெப்பந்தாளாது குளிர்ந்த பிரதேசத்திற்குப் போகவேண்டுமென ஒருநாள் ஏற்பாடு செய்து உடனே மாற்றிவிட்டார். இந்தாள்தான் நமது புறவிழிகளுக்கு அவர் தென்பட்டிருந்த கடைசிகாள், இந்தாள்முழுவதும் மௌன முற்று ஜபத்திலும், தவத்திலும் இருந்து முருகனும் தாழும் கூடிக் குலாவிக் ஜோஞ்சிய கோயிலாகிய தமது இருதயாகாசத்தில் உறை ந்து தேகச்சிலை கீங்கினார். அவரைப் போற்றிப் பரவுவார் குளிர்ந்த இருதயச் சோலையிலெல்லாம் அருட்சரீரத்துடன் அமர்ந்துள்ளார். அன்று ஓர் உடலில் இருந்தவர் இப்போது பலகோடி மக்களின் மத்தியில் இருக்கிறார். சுவாமிகள் தாம் வசித்த உருவுடலை விட்டு குக்கும உடலோடு அங்கும், இங்கும் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றார். தம்மை நேசிக்கும் அன்பர்களிடம் அவரவர் அன்புப்படி இருந்துகாப்பாற்றவார். தம்மை இட்டிசித்த சேவேள், தம்மை நம்பினேரயும் இரட்சிக்கவேண்டும் என்று சுவாமிகள் இறைவனிடம் விண்ணப்பித்துள்ளார். சுவாமிகள் குடியிருந்த மாளிகையானது திருவாண்மீயுரில் ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகள் சமாதி என்னும் இடத்துள்ளது. நம் சுவாமிகள்தான் அருள்வாழ்வு வாழ்ந்தார் அருள் விழைந்தார். அருள்பெற்றார். அவ்வருள்பெறுமாறு யாவுருக்கும் ஏவினார். அவ்வருள் விலாசமாகவே இக்காலத்தும் விளங்குகின்றார்.

ஈடவுள் உன்னிலிருந்து தூரத்திலிருக்கவில்லை. கால தேசமா மாகிய தடைகளினால் அவர் கட்டுப்பட்டு சிற்கவில்லை. ஏனெனில் அவர் உள்ளஞக்கிருந்து அரசாட்சிசெய்கின்ற ஒரு உருவாற்ற ஒன்றுக் கின்றார். உன்னை முழுதும் அவருக்கு ஒப்புவித்துவிடு.

ஹனுமார் விக்கிரகத்தின் உடம்பெல்லாம் குங்குமம் பூசுவது ஏன்?

இராவண வதத்திற்குப் பிறகு, ராமரின் பட்டாபிஷேகம் நடந்தேறியது. இராச்சிய காரியங்களெல்லாம் செவ்வனே நடந்துகொண்டிருந்தன, சிறந்த ராம பக்தரான ஹனுமார் அச்சமயம் கக்தமாதன பர்வதத்தில் ராமாமத்தை ஜபித்துக்கொண்டு தன்னாட்களைக் கழித்துவக்தார், தோன்றிய போதெல்லாம் ராமரை தரிசிப்பதற்கு அயோத்திக்கு வந்து செல்வார், இவ்விதம் ஒருதடவை ஹனுமார் ராமரைத் தரிசிக்க வந்திருந்தார். பகவானித் தரிசித்துவிட்டு ஜகத்ஜனீயான சீதாப்பிராட்டி யிடம் அவருடைய பாததூளியைப் பெறுவதற்கு சென்றுர், பாததூளியைப் பெற்று, அவன் தன் தலையை உயர்த்தியபொழுது, அவர்கண்ட காட்சி கடும் கோபத்தை அவருக்கு அளித்தது, சீதாப்பிராட்டி யின் கூந்தலுக்கு மத்தியில் அவர் தலையில் காணப்பட்ட ரத்த ஸிறமான செங்கிற ரேகைதான் அக்காட்சியாகும்.

ஹனுமார் அச்செங்கிற ரேகையை ரத்தமென கருதி, மிகவும் வருத்தமுற்று, “தாயே தங்கள் தலையில் ரத்தம் வருகிறதே! சிக்கி ரம் சொல்லுங்கள் தங்களை துன்புறுத்திய பாதகனுக்கு சரியான பாடம் கற்பிக்கின்றேன்” என்று ஆத்திரத்துடன் வணங்கி ஈன்றுன்.

ஹனுமானின் பக்தியைக் கண்டு பரவுசமடைந்து, “குழந்தையே! இதுவோ குங்கும ரேகை, இது ஒரு பேண்ணின் சௌபாக்கியத்தின் எடுத்துக்காட்டாகும். இது பிரபு ராமச்சங்கிரரைக் காப்பாற்றக்கூடிய என்னுடைய அதிஷ்ட ரேகையாகும்” என்று சீதாப்பிராட்டி பதிலளித்தார்.

இச்சாதாரண செங்கிற குங்கும ரேகை எவ்விதம் பிரபுராமச்சங்கிரரைக் காப்பாற்றக்கூடுமென்று பக்த ஹனுமார் தீவிரமாக யோசித்தார். ஆனால் ஓன்றும் புலப்படவில்லை. இருங்காலும், தன் இஷ்டதேவனும், வாழ்க்கையின் லட்சய பகுஷனுமான, பிரபு ராமச்சங்கிரருடைய கேள்வனைப் பற்றிய கருத்து அதில் பொதிந்திருந்த காரணத்தினால், சீதாப்பிராட்டி யின் பதிலை உடனே சிரமேற்கொண்டார்.

கஷ்டத்திரியப்படையும்

அவர்களது வீர லட்சணமும்.

[ஆவடியில் புளித் வினேபாஜீயின் பேச்சிலிருந்து ஒரு பகுதி]

தற்காலத்திய படை வீரர்களுக்கென்று தனியாக ஒரு சட்டப் புத்தகம் இருங்கின்றதோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நம்முடைய கஷ்டத்திரியப் படைக்கு கிடையைக் கட்டாயப் பாடமாக போசிப்போம். அவர்களுக்கு பகவத்தீதை என்ற சட்டப் புத்தகம் இருக்கும். கிடையைப் போன்ற கஷ்டத்திரிய தருமத்தை விளக்கும் ஓர் சிறந்த புத்தகத்தைப் பார்க்க முடியாது.

நம்முடைய கஷ்டத்திரியர்கள் பொறுக்கி யெடுக்கப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள், அவர்களுடைய குணங்களில் மலர்ச்சி உண்டாகி, புகிய பாதையில் சென்று திறந்தவர்களாக விளங்குவார்கள். தங்களை அடக்கி ஆளுபவர்களாகவும், இந்திரியங்களை கட்டுப்படுத்திக்கொள்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள். ”

ஆனால் இன்றைய படைவீரர்கள் வேறு விதமாக இருக்கிறார்கள். மதுவிலக்கின் காரணமாக மற்ற மக்களுக்கு சாராயம் கிடைக்காவிட்டாலும், இன்றைய படை வீரர்களுக்கு எளிதில் கிடைத்து விடுகிறது. அவர்கள் அருந்துவதற்கும் அரசாங்கம் அனுமதி அளிக்கிறது.

முற்பக்கத்தொடர்ச்சி

அதற்குள் அவருக்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. “சீதா பிராட்டியார் கேவலம் ஒரே ஒரு குங்கம் ரேஞ்கயை தன் தலையில் அணிந்திருக்கிறோர். அதன் பலனாக இராமருக்கு எவ்வித இடத்திற்கும் நேராதென்றால், நான் என் உடல் பூராவும் குங்குமத்தை பூசிக்கொள்ளக்கூடாது? அதன் பலனாக ராமருக்கு எக்காலத்தி ழும் எவ்வித தீங்கும் அனுகாதல்லவா!” என்று எண்ணங்கொண்டு, உடல் பூராவும் குங்குமத்தை பூசிக்கொண்டு மிக்க மசிழ்சியுடன் அநுமார் ஆடப்பாடத் தொடங்கினார்.

[தியாகழும்)

“ஒன்றேயே”

நற்கணங்களும், நன்காத்தையும் இல்லாத வீரர்கள் நம்முடைய சேனையில் இருக்கமாட்டார்கள். நல்லென்னையும், நல்லொழுக்கமும் உடைய வீரர்களுக்குத்தான்நம்முடைய சேனையில் இடம் கிடைக்கும். பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட கஷ்டத்திரியர்களின் தார்மீக நிலை உச்சசிலையில் இருக்கும். பிறர் சாராயம் குடி த்தாலும் நம்முடைய படைவீரர்கள் மதுபானங்களை அருந்தமாட்டார்கள்.

ஹனுமான் தன்னுடைய வானர சகோதரர்களோடு சென்று. எத்தனை போ நூற்றுக்கணக்கான ராக்ஷஸர்களோடு போர்டி வெற்றிமாலை குடினான். ராக்ஷஸர்கள் எவ்வளவோ வலிவுற்றவர்களாக இருந்ததும், வானர சேனையை எதிர்த்து சிற்கழுடி யாமல் இறந்துவிட்டார்கள். ஏனெனில் ராக்ஷஸர்கள் மது அருந்துபவர்களாகவும் தீய ஒழுக்கமுடையவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஹனுமானும் அவருடைய வானர சேனையும் தங்களுடைய ஆக்மபலத்தினால் தார்மீக சக்தியினால் எண்ணற்ற ராக்ஷஸர்களை வீழ்த்தி வெற்றி பெற்றனர். ஹனுமானைப்போன்றே நம்முடைய கஷ்டத்திரியர்களும் மது அருந்த மாட்டார்கள்: விபசார படுகுழியில் விழுமாட்டார்கள்: தீயபாகையில் அடி யெடுத்து வைக்கமாட்டார்கள். மாநுச தீயாதையில் செல்பவர்களைத் திருத்தம் தொண்டர்களாக விளங்குவார்கள். ஹனுமான் ராமானின் கம்பிக்கைக்குகந்த தூதனாக தொண்டனாக விளங்கினான். அவன் ஜூம்புலன்களையும் அடக்கி, எல்லோரையும் விட அரிவில் சிறங்கவனங்கவும் வாடுவேகமாக செல்லக்கூடியவனுகவும் இருந்தான். மகாகவி பாரதி “விசையற பங்கினைப்போல் மனம் வேண்டியபடி செல்லும் உடல் கேட்டேன்” என்று பாடியது போல் வலிவும் வேகமும் உள்ள உள்ளம் படைத்த வீரான ஹனுமான் விளங்கினான். அவனைப் போலவே நம்முடைய படை வீரரும் இருப்பார்கள்.

உண்மை கஷ்டத்திரியர்களினுடைய படையே தேச சேவைக்குத் தேவையான படையாகும். இப்படிப்பட்ட படை, அமெரிக்கா நாட்டுப் பெரிய படையே. அனு ஆயுதங்களுடன் எதிர்த்தாலும், அச்சமில்லா உள்ளத்தோடு நீதி, நெறியில் சின்று, ஒன்றுபட்டு எதிர்த்து நிற்கும். பயங்கர அனு ஆயுதங்களைக் குயித்துவைத்திருக்கின்ற அமெரிக்கப் படையை எப்படி ஆயுதங்களின்றி எதிர்த்து சிற்கமுடி மென்று எண்ணுகிறீர்களா?

நம்முடைய சேனை பயமற்ற தேவ சேனை. ஹனுமான் தனி யாகச் சென்றே இலங்கைக் கோட்டையை ஆட்டி னன். அங்கத னும் தனித்துச் சென்றே ராவணன்து சிம்மாஸனம் ஆட்டம் காணு ம்படி செய்தான். அவர்களிடத்திலுள்ள தார்மீக சக்திதான் அவர் களுடையவெற்றிக்கு உறுதுணையாக இருந்தது. எனவே நாமும் நம் முடைய தார்மீக சக்தியால் எப்பெரும் படையையும் எளிதாக வென்றுவிடலாம். நம்முடைய படைவீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் பார தத்தின் சேவர்களாகவும், ஊழியர்களாகவும் இருப்பார்கள். நம்முடைய சுத்திரிய சகோதரர்கள் சகோதர தன்மையும் ஒற்றுமையும் உடையவர்களாக இருப்பார்கள். ஒற்றுமையின்றேல் உயர் வேது? அகமத்தாவிற்கும் மகாராஷ்டிரர்களுக்கும் நடந்த பாளி பட்ட யுத்தத்தில் மகாராஷ்டிர வீரர்கள் வீழ்ச்சியற்ற வரலாறு உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். போர்க்களத்தில் ஒருநாள் இரவு அகமத்தாவ தன்னுடைய பார்வையை மகாராஷ்டிரர்களுடைய படையை நோக்கித் திருப்பினான். அவர்களது முகாமில் ஆங்காங்கே கீ எனின்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவன் வியப்புடன் விசாரித்த பொழுது, “மகாராஷ்டிரர்கள் ஒருவர் சமைத்த உணவை மற்றே ஒருவர் உட்கொள்ளமாட்டார்கள்” என்று கூறினார்கள். அப்படியாயின் இம்மகாராஷ்டிர வீரர்களை இலகுவாக வென்றுவிடலாம், ஏனேனில் அவர்களீட்டம் ஒன்றிப்போகும் மனப்பான்மையும், சகோதர தன்மையும் இல்லையென்று கூறினார். அங்ஙனமே அகமத்தாவ மாபெரும் மகாராஷ்டிர படையைத் தோற்கடித்தார்.

குறுகிய

கடவுட்சக்தி நமது என்பினாள் ஒளிசெய்து விற்கிறது. இங்கோதியை யோகக் காட்சியாலும். அங்பால் என்பு முதலிய வற்றை உருகச் செய்வதினாலும் அநுபவக் காட்சியிற் பெறலாம். இதிற் பிண்தியதுபேர்க்கப் பித்திக்கு ஆதாரமாகவும் முந்தியது அஷ்டமாசித்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது மாயிருக்கிறது.

நாம் பகவானைக் காண்பது ஞானக் கண்ணினுலேயே, நடிது முகத்திலுள்ள ஊனக்கண்களினுலல்ல. ஞானக்கண் என்னும் ருன்றுவது வழி தியானத்தில் திறக்கப்படும்.

நானும் எனது குருநாதரும்

(அ. இராமசாமி ஜோகூர்பாரு, மலையா)

நான் தெய்வீகத்தைக் காணும் பல உருவங்களிலே குழந்தையும் ஒன்று. நான் குழந்தையைக் கண்டதும் அதன் அழகார்ந்து தோற்றுத்திலும், குளறு மொழியிலும் நான் வசமாகிவிடுகிறேன். ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கிவிடுகிறேன். எனினும் ஆனந்தத்தின் எல்லைக்கு இன்னும் போகவில்லை. அது என்றாலும் ஒருநாள் கிணாக்கும் செல்வம் அது இன்னும் ஒருபடி ஆழத்திலிருக்கிறது.

மலர்ந்தமுகம் கொஞ்சம் மடங்கக் காண்பதுவும் முறுகல் தோசைபோல முறுகிய இன்பந்தான்.

சிற்சில சமயங்களில் குழந்தைக்கு கோவம் சொல்லிச் சொல்லி அதன் மோவாயிலே லேசாக இடித்து இடித்து அதன் முகத்தில் மாருதலைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைவதுண்டு.

குழந்தையும் முதன் முதலில் மலர்ந்த முகத்துடன் பொறுமையாகத்தான் இருக்கும். பிற நாம்மை அணைத்தவன் அன்புகாட்டி யவன் அடிக்கிறுனே! என்று வேறுவகையில் பார்க்கும். இடி கொஞ்சம் வலுவான தும் உதட்டைத் துறுத்தி பொருமுகிறது. அதன் கண்களிலே கீர்த்தும்பி விடுகின்றன. அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் தெய்வமே! நான் அறியாமல் செய்தேன். கற்கண்டு! தேனே! கனிரசமே! என்று மனமார மகிழ்ந்து வாயாரவாழ்த்தி ஆனந்தத்தின் எல்லையை அடைவேன்.

நான் எவ்வகையில் இன்பங்காண்பேனே அவ்வகையிலேயே என் குருநாதரிடத்திலும் இன்பம் காண முயன்றேன். ஒருநாள் என் குருநாதருக்கு உருவாகிய கடிதத்தில் என் பேருமூனை கீழ்க் கண்டவாறு கீறியது.

குருநாதரே! நான் உங்களிலும் உயர்ந்தவன். குருநாதர் 1950ல் இந்தியா முதல் இலங்கைவரை சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து மக்களுக்கு உபதேசம் செய்தீர்கள் அல்லவா? அப்போது தங்கள் உப

தேசத்தை என்போன்றுவர்கள் தான் (குடும்பஸ்தர்) அதிகமானவர் கேட்டிருப்பார்கள். எனினும் அவர்களிற் பெரும்பாலோர் ஒரு செவியால் வாங்கி, அதை மறுசெவியால் வெளியாக்கியிருப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

குருநாதருக்கு காவி வஸ்திரமும் மொட்டைத் தலையும் உருத் திராட்ச மாலைகளும் பிறவும் உண்டல்லவா? அதை வெள்ளை வேட்டி கட்டினவர்கள் பார்த்த உடனே இந்தசாமியார் உபதேசம் நம் மனதில் எவ்வாறு பதிவாக முடியும்? இவர் பேச்சைக்கேட்டால் நாமும் இவரைப்போல் ஆகிவிடுவோம் பிறகு நம் பெண்டு பின்னையின் கதி என்னவாகும்? என்றெல்லாம் சிந்தித்தவராய் குருநாதரின் உபதேசத்தை இழுத்துக் கொள்ளாதவர் எத்தனையோபேர் இருங்கிருப்பார்கள்.

ஆனால் என்னைக்கண்டு அவர்கள் பயப்படுவதற்கோ என் பேச்சை கவனத்தாழ்வாக நினைப்பதற்கோ இடமில்லை. அதற்குத்தகுந்த தலைமொட்டையும், காவீயிடையும், உருத்திராட்ச மாலைகளும் என்னிடத்தில் இல்லை. அதனால் என் பேச்சை ஆவலுடன் கேட்டு அவர்கள் என் வழிக்குத் திரும்புவார்கள். காட்டுக் காடையை நம்பி காட்டுக் காடை வருவதுபோல் என்று எழுசினேன்.

உலகில் யாரும் பேசாத பேச்சை நான் குருநாதரிடம் பேசிவிடவில்லை. அக்காலத்தில் காளமேகப்புவர் ஒருங்கள், பெருமாள் கோவிலில் பெருமாளை சங்கித்து, பரம்பொருளே! நான் உன்னி ஹும் உபர்ந்தவன் இல்லையா? உன் பிறப்போ பத்து என் பிறப்போ என்னத்தொலைபாது என்று பாடினாரல்லவா?

என் எழுத்திற்காக எனதருமைக் குருநாதர் என்னிடம் கோபம் கொள்வாரா என்ன? அவர் இமயமலையினும் பெரிய கருளை மூர்த்தியன்றே!

நான் குருநாதரைக் காட்டி ஹும் உயர்ந்தவன் என்று எழுதிய தில் இன்னென்று வேதாங்க உண்மை உண்டு.

பக்தன் அல்லது திருவநூள் பெற்றவர்கள் தன்னை உயர்ந்தவராகக் கருதுவது அகங்காரத்தினுல்ல அது அவர்களின் உள்ளத்திலுமைறாபும் பரமாத்மாவின் உங்குதலினால் ஆவது.

திருமுறைக் காட்சிகள் (11)

(முத்து)

— என்பது —

ஒஸ்லீ விடையானைப் பாடுதுங்கான்

தமிழ் நாட்டில் பெண்கள் ஆடும் விளையாட்டுக்களுள் அம்மானை என்பதும் ஒன்று, பழங்கால முதற்கொண்டு இந்த விளையாட்டு இருந்து வருகிறது. அம்மானைக்காய்கள் மூன்றை வைத்துக்கொண்டு, இரண்டு கையாலும் பெண்கள் விளையாடுவார்கள், இரண்டு கைகளிலும் இரண்டுகால் இருக்க. மேலே ஒன்று இருக்கும், ஒரு பெண் ஒருக்கையில் இருக்கும் அம்மானைக்காயை மேலே வீசி, அந்தக் கையால் மேலுள்ள அம்மானைக்காயைப் பிடித்தல் வேண்டும் இப்படிச் சாமர்த்தியமாக ஆடும்போது காய்தவறிக் கீழேவிழுங்கு விட்டால், வேறொரு பெண் ஆடுவாள். ஒருத்தி ஆடுவதும் பல பேர் சேர்ந்து பந்தயம் போட்டு ஆடுவதும் உண்டு. பெரும்பான் கையாக மூன்று பெண்கள் சேர்ந்து ஒருவர்ப்பின் ஒருநராக ஆடுவது வழக்கம். இப்படி அம்மானை ஆடும்போது பாடிக்கொண்டே இருப்பார்கள், அந்தப் பாட்டுக்கும் அம்மானை என்றே பெயர் வழங்கும்.

இறைவரைப் பக்திசெய்து அடையவிரும்பிய மணிவாசகனார் காமே தலைவியாக மாறினார். அம்மானைப் பாட்டுக்களோப் பாடினார். ஆடி னார். எதற்காக? தலைவனைச் சேர்வதற்காக,

“நம்மணியிற் பாடும் தகையெல்லாம் தாரவேந்தன்
கொம்மை வரிமூலைமற் கூடவே அம்மானை”
என்பது சிலப்பதிகாரம்

முற்பக்கத்தொடர்ச்சி

எனதருமைக் குருாதரின் தோற்றத்தைத்தான் பாருங்களேன் இந்த உலகையானும் சக்கரவர் த்திச்சஞ்சுக்கெல்லாம் சக்கரவர் த்தியா கத் தோன் ருகிருல்லவா? உண்மையிலேயே அது என் குருாதரின் தோற்றமல்ல, அவர் இருதயத்தில் வாழும் பராசுதியின் பெருமைதான் அவ்வாறு தோற்றமளிக்கிறது.

தலைமகன் பக்கத்தே இருக்கும்போது இன்பம் அனுபவித்த தலைவியார் தலைவன் பிரிவால் வாடுகின்றார். தோழிடத்தே தமது அல்லை உரைக்கின்றார். தோழி தலைவியின் துயரைப்போக்கத் தலைவியை விளையாட்டி லே திருப்பு முயலுகின்றார். அம்மௌயாடுவோம் என்கின்றார் தோழி. தலைவன் புசழ்பாடி அம்மனையாடுவோம் என்கின்றார் தலைவி.

வள்ளுவப் பெருந்தகையார் அறிவை விளங்கலைக்கின்ற நூல் களைக் கற்றுவர்களோடு கல்லாத மற்றவர்களை ஒப்பிட்டுப்பொர்ப்பது மனிதர்களோடு விலங்குகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதுபோலத்தான் என்கின்றார். கல்வியின் பயன் கற்றதன் படிகடக்கல். அங்ஙனம் கற்றபடி நடவாதவர்களைப் பார்த்தார் தாயுமானப் பெருந்தகையார்

“கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
கற்றுமறி வில்லாதவென்
கர்மத்தை என்சொல்கேன்”

என்று கூறினார். கல்வி எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியம் கற்றதன்படி நடத்தல்.

“கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் சசன்”

என்பது சம்பந்தப்பெருமான் வாக்காகும். மனிவாசகத் தலைவியாரும் வெகுகாலமாக எத்தனை யோ பிறவிகளாக இறைவனைக் கல்லாது காலம்கடத்திவந்தவராம். அதனால் நாயினும் கடைப்பட்டு வாழும்தாராம். இப்படி அவமே காலம் கழித்த தலைவியரை இறைவராகிய தலைவர் ஒருநாள் சங்கித்தார். தலைவரைக்கண்டதும் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையுமே தத்தம் செய்தார் தலைவியார். இருவரும் மாறிப் புக்கு இதயம் எய்தினார். தலைவி தன்னைக் கொடுத்துத் தலைவனைப் பெற்றார். பண்டமாற்றிலே தான் அதிகலாபம் பெற்று விட்டதாக இறுமாப்பும் கொண்டாள். இருந்தாற்போல் ஒருநாள் தலைவர் தலைவியை அறியாது பிரிந்துவிட்டார். தன்பம் தாங்கமுடியவில்லை. தோழிபோடு சேர்ந்து அம்மனை விளையாடிப் பிரிவை மறக்க முயலுகிறார் தலைவி.

கல்லானத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை

வல்லானன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி தங்தது உன்தன்னை கொண்டது என்தன்னை சங்கராயார் கொலோசுதார். என்று அகம்பாவும் பிடித்திருந்த என்னை இறைவர்வல்

லாளன். ஆண்படியால் அல்லவர் யாருமறியாது பிரிந்துசென்று சிட்டார். என்னைப் பிரிந்து சென்றவரை இனிமேல் நினைப்பது மில்லையென்று கள்ளக்கோபங்கொண்டேன். பார்க்குமிடமேங்கும் நீக்கமற சின்றூர் தென்னுடைய சிவனார். பெருங் துறையிலே கைப்பீடி த்து காட்டாதனவெல்லாங் காட்டி கடுசி மறைந்தாரே. அவரை சினைக்க உள்ளாம் அழிகின்றதே.

மனித உறுப்புக்களுள் மிக மிக கொய்த உறுப்பு இருதயமே. அதைப்பாதுகாக்கவே பெலமானதோர் மார்புக்கூட்டடை இறைவன் அழமத்தான். கருணை உள்ளவனுடைய இருதயமேரா பாகாய் உருகுந்தன்மையது. இறைவன்மீது பக்தியேற்படும்போது இதயம் விரிந்து அவ்வணர்ச்சி கண்களின்மூலமாக வெளிப்படுகின்றது. இறைவனை சினையாத உள்ளாம்; அவனை சினைந்து உருகாத உள்ளாம் எவ்வுயிரையும் தன்னுயிரைப்போல் பாராத உள்ளாம் கண்த்ததோர் கல்லுக்குத் சமன் எனப் பெரியார்கள் கூறியுள்ளார்கள், நெஞ்சம் இயல்பாகவே அறியாமை. ஆசைகள் முதலிய கசடுகளால் கற்களாகப் பாடிகின்றன. அதைக் கல்வியால் உருக்கிச் சிவஞானம் தோய்த்து இறைவன் ஒளியை ஏற்கும் ஆற்றல் பெறவேண்டும். மனீவாசகத் தலைவியார் தம் நெஞ்சத்தை உருக்கி கெகிழவைத்துக் கற்களில் பாய்ச்சி இறைவன் பேரொளியில் தோய்ந்தார். இங்கில் எல்லார்க்கும் எய்துவதன்று. அதற்கும் அவனருள் வேண்டும், அவனருளால் தானே அவன்தாள் வணங்கமுடியும். அருணகிரிப்பெருங்தகையாரும் “நெஞ்சக்கனகல்லும் நெகிழ்ந்தாருக” என்று கூறுகின்றார்.

மேவும் இறைவனே கைலைமலையில் இருக்கிறார், அவரது கேவியோ மலையில் வளர்க்கவள். அவரது முத்தகமகனே மலையில் எழுதும் ஆற்றல் உடையவன். அவரது இளையமகனே மலைகள்தோறும் ஆடும் கருபரன். அகவே இறைவன் குடும்பமே கற்களை விரும்புகின்றது என்னும் திருக்குறிப்பை உணர்ந்து சாக்கிய நாய்ஞாம் நெஞ்சக்கனகல்லை எறிந்து இறைவனை வணங்கிய சிறப்பை அறியலாம்.

இப்படிப்பட்ட கண்த்ததோர் நெஞ்சக்கல்லை இறைவர் தலைவியாருக்கு பிளசங்குதுகளை ஆக்கினார். தமது கருணை வெள்ளத்துள்

அழுத்தினார். இருவினைகளையும் விலகவைத்தார். நெஞ்சங்கனி வற்றூர் ஆனந்த வெள்ளத்தமுந்துவர் என்பது உண்மை, சினைந்து சினைந்து உணர்ந்து உணர்ந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து அன்பே நிறைந்து ஊற்றெழுங் கண்ணீரே அதற்குச் சாட்கியாகும். இறைவன் திருக்கருணை பாலித்தவடன் வினைகள் தாமே நழுவி விடும். இறைவர் எங்கேரமும் வேதம் படித்துக்கொண்டே இருக்கிறார். ஆன்மாக்களுக்காகவே வேதம் ஒதுக்கின்றார். இறைவரைப் பார்த்தாயினும் ஆன்மாக்கள் தமிழ் மறையைத் திருமறையைப் பயின்று கடைத்தேறுவதற்கே. இதனுலேயே இறைவர்க்கு வேதியன் என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

கல்லீப் பிசைந்து கலிஜுக்கித் தல்கருணை
வெள்ளத்து அழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனை
தீல்லைநகர்புக்குச் திருச்சிற்றம் பலம்மன்னும்
ஒல்லைவிடை யானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானுய.

தலீவாகிய இறைவர் எனக்கு இன்பந்தந்து என்னை அறியாதே சிதம்பரத்திலே திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஓளிக்குகொண்டார். அவர் வைத்திருக்கின்ற ஒரு தேர் மிகவேகமாகச் செல்லுங்தன்மையது. ஆதலினால்தான் என்னையறியாமல் மிக விரைவாக என்னைளிட்டு மறைந்துவிட்டார். அத்தகைய இறைவரோ தமிழ்ப் பைத்தியங்கொண்டவர். பாட்டுப் பைத்தியம் பிடித்தவர், என்னை அறியாதே சென்றவர் தமிழ்ப்பாட்டைடக் கேட்டாரானால் என்னை அறியாதே வந்து சேர்ந்துவிடுவார். ஆகலால் அவரைப் பாடுவாயாக என்கின்றார் மணிவாசகத் தலீவியார், சிங்கஞும் சேர்ந்து அவருடன் பாடுங்கள்.

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேளை
வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லீப் பிசைந்து கலிஜுக்கித் தன்கருணை
வெள்ளத்து அழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனைத்
தீல்லைநகர் புக்குச் திருச்சிற்றம் பலம்மன்னும்
ஒல்லை விடையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானுய.

இறைவன்பால் காதல்.

(தென்னுப்பிரிக்காட்சபன் திரு. ச' மு. பிள்ளை அவர்கள்)

மூன்றாம் ஐாமம் ஊரடங்கியிருக்கிறது. ஓட்டசாட்டமான உலகம் சித்திரையில் ஆழந்து விட்டது. வானத்துச் சந்திரன் சிலம் டஞ்சைக்குப் பாலாபிஷேகம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். இந்த மனோகரமான சிலவீசம் சமயத்தில் வானத்திலே இடியேது? மழையேது? விண்ணுலகமே உறங்குகிறது என்று சொல்லும்படி இருக்கிறது. இவ்விதமாக மன்னும் விண்ணும் மற்றெல்லாமும் உறங்கக் கூடியதோத்தில் அவனுக்கு மாத்திரம் உறக்கம் வரவில்லை

படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு துவனுகிறான். தூங்கமுயலுகிறான். தூக்கம் எப்படி வரும்? உள்ளம் சலனமற்று இருந்தால்லவா சித்திரை வரும்! அவனுடைய உள்ளங்தான் சதா அவரையே சினின்து நினைந்து உருகுகிறதே! அந்தப் பாவி'க்கும் இரக்கம் என்பதே கொஞ்சங்கூட இல்லாமலா போகவேண்டும்! அவனுடைய காதலாரன் அவருக்கே இரக்கமில்லை யென்றால், சித்திரா தேவிக்கு எப்படி இரக்கம் உதிக்கும்?

படுக்கை விட்டு எழுந்து, சாளரத்தின் வழியாக வெளி உலகத்தைப் பார்க்கிறான். ஏற்கனவே துடிதுடிக்கிற அவள் இதயத்தை மற்பக்கத் தொடர்ச்சி

போடுள்:—தென்னுடைய சிவனும், வல்லவனும் திருப்பெருக்குறையானும் என்னுறுதொழிலையன்றித் தன்னுறுதொழிலைக் கற்றறியாத மனத்தினையுடைய நாயிற்கடைப்பட்ட என்னைக் கல்லீப்பிசைக்கு களீயாக்கியதொரு விஞ்சையை ஒப்ப என்னுடைய நெஞ்சமறிய கல்லைக் கணிவித்துத் தனது அருளாகிய ஆனந்த வெள்ளத்திலே என்னை ஆழச்செய்து என்னுடைய இருவினைகளையும் விலகவைத்த வேதம்பயிலும் அந்தனானும் தில்லையம்பதியிலே புதுந்து ஆங்கு அதன் கண்ணுள்ள திருவம்பலத்தே வைகும் விரைந்து செல்லும் இடபவாகனத்தையுடையானுமாகிய இறைவனைத் தோழி யே நாம் பாடுவோமாக.

இந்த இன்பமான ஸிலவு இன்னும் கிளறுகிறது. “வெளில் வகைமெல் லாம் அமைதியில் லயித்சிருக்கிறது. இந்தப் பாணிக்குத்தான் அஸம் தியில்லை—அவருடைய, என் இறைவருடைய, காதலினால்!” என்று ஏர்குகிறான்.

இவ்விதமாக ஏக்கத்திலும் பெருமுச்சிலும் அதிக நேரம் கழிந்துவிடுகிறது. இனி, இந்த ஏக்கம் காரணமாக உள்ளமே வெடித்து விடுமோ என்று சொல்லும் ஸிலமை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. எனவே, இந்த ஏக்கத்திற்கு வார்த்தை ரூபம் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும்

அச்சமயத்தில் சாளர்த்தருகேயுள்ள மருதமரத்தின் கிளை ஒன்றில் கண்ணைமூடியாலீயில் ஏஞாந்தமாக ஒரு கிளி—பைங்கிளி—உட்கார்ந்திருக்கிறது. ஒருவேளை, அதுவும் காதலீல் பின்த்து ஏங்கு கிறதோ, என்னவோ!

அந்தக்காதல் ஜன்னியில் கிளி. மனிதன் என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சி எது? போங்கிவரும் ஏக்கத்தை அந்தக் கிளியிடமாவது; சொல்லவேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றுகிறது.

[அவன்] சொன்னதைச் [அவிடிடம் போய்] சொல்லும் கிளிப் பிள்ளை என்று கருதியிருப்பான்!

அவருடைய உள்ளக்குமுறை லும், காதல் ஏக்கமும் கீழ்க்கண்ட வாறு சொற்சித்திரம் பெற்றுள்ளன.

‘மன்னுறங்கும் வின்னுறங்கும் மற்றுள
எவாறுங்கும்
கன்னுறங்கேன் எம்மிறைவர் காநலாற்
பைங்கிலே’

தாயுமானவர், தம்மை நாயகியாகப் பாவித்துக்கொண்டு, நாயக ரான் இறைவருடைய கழுத்தில் இக்கவிதை ஆரத்தை அணிவிக்கிறார்,

யോക്വാവിഷ്ടത്തിന് ശാരാമ്ചസ്മ്.

(കവാമി ചിവാസന്തര്)

ഉലകമുമ്പ് അക്കംകാരമുമ്പ് ഇല്ലാത്തവേപ്പ് പ്രാമ്മമും ഒൻപ്രേഉണ്ണം പൊരുണ്ണം, വേതാന്തമാർക്കമാനം നൗണ്യമാർക്കത്തിൽ പ്രാവേചിക്കുമ്പ് മാന്നുക്കണ്ണം ആണ്റു യോക്കിയതൈക്കീണബ്പ് പ്രേവേൺടുമ്.

- 1 വിവേകമ്—ഉണ്ണമൈക്കുമ്പ് ഉണ്ണമൈല്ലാത്തത്തരുകുമ്പ് ഉണ്ണാവേറ്റരുണ്ണായൈ അന്തിയുമ്പ് അന്തിവി.
- 2 കവരാക്കിയമ്—പർഖർത്ത സിർഹല്.
- 3 ഷട്കമ്പത്തു
- 4 മുഹൂർത്തവമ്—മോട്ടശം കിടൈക്കവേൺടുമെൻ്റ പേരകാ.

നല്ല വർക്കീൻകീണാവാരിത്തു, ചന്തോഫുമ്പ്, ശാന്തി എൻപവർത്തു ടണ്ണ വാഫ്, പ്രാമ്മമിചാരമ്പ പ്രാഫു, ചത്താങ്കമ്പ് ചമ്പാഴിത്തുക്കോൻ, അപ്പഴിക്കേസ്യതാല് ചീക്കിരമ്പ് ആത്മനോനമ്പ് പെരുവാപ്പ്.

പരപ്പിരമ്മർ, ലീവാക്കിമാവാകവാമ്പ്, ഉലകമാകവാമ്പ് വെണിപ്പബുക്കിരതു, പ്രിപ്പമജോക്കിയേ ലീവനുമ്പ് മർഹവൈയുമ്പ്, ഇവ്വലകമ്പ് മാദയയിൻ ഒരു പേതമേധയൻറി വേഗ്രേണ്ണരുമ്പ് അല്ലാമൊമേ ഉലകമ്പ്, ഉലകമ്പ് മാനമേ. പ്രാമ്മത്തിന് ചക്കിയാല് ഉലകമ്പ് പോലക്കാണപ്പബുകിരതു, ചരീമ്പ് അതൻ അവൈയവങ്കൾ മുതാവിയൻ മാനതേ. കക്കതുകങ്കണാകക്ക് കാണപ്പബുകിന്റ വെനിയുലകമ്പ് മാനതു മാത്തിരമേ.

ആത്മവിചാരമ്പ് ചെമ്പവർ ഇന്ത ഉലകത്തൈ ഒരു ചങ്കർപ്പമാകവേ പാർപ്പാരകൾ. മനത്തിന് വികാരങ്കീണയേ കുമംകവർ എൻകിരുരകൾ, ഇങ്ത മനത്തൈ അടക്കിവിടുവതേ ഉണ്ണമൈധാനം മോട്ടശമ്പ്. മനത്തിന് ചന്ദ്രശലാങ്കണിവിരുന്തു വിലകിന്വാക്കാളോ പരമ സിവുണ്ടപിലി ഇരുപ്പവർകൾ. മനതിന് അമൃക്കുകൾ എല്ലാമ്പ് പോപ്പിട്ടാല് മാനതു ശാന്തപ്പട്ടുചു ചന്ദ്രശലാകിതമാകിരതു, അപ്പൊമുത ചംകാരമോഹുമ്പ് പ്രഹപ്പിരുപ്പു, സിന്റുവിടുമ്പ്, മനത്തിന് ലീഡിയേ ഉലകമ്പ്,

எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அனுத்தமத்தியானம் அதிகமாகிறதோ அவ்வளவுக்கவும் உலகம் உண்மை என்ற நினைப்புண்டாகும். அகங்காரம் ஒழிப்பதே ஆத்மஞானம். சங்கற்பம் ஒன்றே சீவானுக வும் சுகவரானுகவும் உலகமாகவும் தோற்றம் அளிக்கிறது. உலகம் அது தோன்றுவது போல, உலகம் அல்ல. முச்காலத்திலும் உலகமெல்லை, அநேகம் ஜனனங்களுக்குப்பீன்பே ஆத்மவிஷய ஆசையும் அறிவும் உதயமாகின்றன. அப்பொழுது மிகவுக்கஷ்டத்துடனே யே இவ்வறிவு உண்டாகின்றது. காண்பவனிடத்துக் கருத்து, நிறுத்தித் தியானம் செய்தால் ஆத்ம தக்துவும் உண்டாகிறது.

இவ்விலகத்தில் சிஷ்காமிய கர்மம் செய்வதானால் இந்திரியத்தால் அறியப்பட்ட பொருள்களும் ஆம்மஞானத்தால் உண்டாகும் ஆனாங்கத்தை அளிக்கும். சுகவர அனுக்கிரகத்தால் உயர்வான ஆத்மீய பதவியும் கிடைக்கும். மாண்யயை அடக்குவதால் ஆத்மாவை அறியலாம். மாண்ய அடங்கினால் உலகத்தைப்பற்றிய எல்லா நினைப்புகளும் மாய்க்குவிடும். ஆத்மவிசாரத்தால் கிடைக்கும் சமாதியில் பெரிதான் பிரம்மானங்கத்தை அடையலாம்,

பிரமானங்கத்தும் தரும் சமாதி வாய்க்காசிட்டால் பல்வகைத் துண்பங்கள் மனதில் தோன்றும். மனதை அழிப்பதும் பிரஸ்னைன் அடக்குவதுமே சாந்தி பெறுவதற்கு யழிகளாகும். இந்திரியங்கள் இழுத்துச் செல்லும் வழியிற் போகாதே. அப்படியானால் உனக்குச் சாந்தம் உண்டாகும். ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் மாத்திரமே ஸ்ரிவாண சுகம் பெற்றுமிடியும். எவ்வளவு வித்தியசமாகக் காணப்பட்டாலும் பிரம்மஜோதியைத் தவிர வேறொன்றுமேயில்லை பயனை இச்சிக்காமல் வேலைசெய்தால் மனம் சஞ்சலமடைபாது. வேற்றுமையும் காணப்படாது. ஆத்மானுடைபெற ஞானக்கண் ஒன்றே பயன்படும்.

ஆழந்த மெனனத்தால் எல்லாம் பிரம்மன் என்று புலகுகும் சங்கம் ஒழிப்பதற்கும் அதே பயன் கிடைக்கும், எவ்வளவோ இலையூறுகள் தோன்றினாலும் துறவினாலும், குருகாட்டும் பல வழிகளாலும் சாதகன் எளிதாகச் சென்று மேன்மையான பதத்தைச் சேர்வான். அகங்காரத்தை ஒழிப்பதே எல்லாவற்றிலும் பெரிய துறவு, நான் என்ற தோற்றுத்திலிருங்கே “தோழில் செய்கிறேன்” ‘பயன் அனுபவிக்கிறேன்’ என்ற நினைப்பு உண்டாகிறது.

ஷாந்தி

தமிழ்மனைக் கழகம்

அகில இலங்கைத் தமிழ் மறைத் தேர்வு
1957

தேர்வுப் பிரிவுகளும் வயதும்:

இத்தேர்வு தொடக்கப்பிரிவு, கீழ்ப்பிரிவு, மத்தியபிரிவு, மேற்பிரிவு என நான்கு பிரிவுகளையுடையது. 1-1-47-க்குப் பின் பிறங்கவர்களே தொடக்கப்பிரிவுக்கும் 1-1-42-க்குப் பின் பிறங்கவர்களே கீழ்ப்பிரிவுக்கும் 1-1-36-க்குப் பின் பிறங்கவர்களே மத்தியபிரிவுக்கும் தோற்றலாம். மேற்பிரிவுக்கு வயதுக்கட்டுப்பாடி ல்லை

தேர்வுக்குரிய பாடப்பருதிகள்.

தொடக்கப்பிரிவு	— திருக்குறளில் முதற் பதினெட்டு அதிகாரங்கள்
கீழ்ப்பிரிவு	— அறத்துப்பால்
மத்தியபிரிவு	— அறத்துப்பாலும் பொருட்பாலும்
மேற்பிரிவு	— திருக்குறள் மூழுவதும்.

தேர்வுநடக்கும் நாளும் நேரமும்.

1957-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 16-ஆம் நாள் [சனிக்கிழமை] மு, ப. 10 மணிக்குத் தேர்வு தொடங்கும். விடை எழுதுதற்குத் தொடக்கப் பிரிவுக்கும் கீழ்ப்பிரிவுக்கும் ஒரு மணியும், மத்தியபிரிவுக்கு ஒன்றரை மணியும், மேற்பிரிவுக்கு இரண்டு மணியும் கொடுக்கப்படும். பிழையின்றிச் சிறப்பாக எழுதுதல் வேண்டும்.

தேர்வுப் பணம்.

தொடக்கப்பிரிவு	— 50 சதம்
கீழ்ப்பிரிவு	— 50 சதம்
மத்தியபிரிவு	— ஒரு ரூபா
மேற்பிரிவு	— இரண்டு ரூபா

பரிசீலிக்க ஸ்:

1. [அ] ஒவ்வொரு பிரிவிலும் முதல் இரண்டு இடங்களைப் பெறுபவர்களுக்குத் தங்கப் பதக்கங்கள்.

[ஆ] மூன்றும் நாலாம் இடங்களைப் பெறுபவர்களுக்கு வெள்ளிப்பதக்கங்கள்.

2. தொடக்கப்பிரிவுக்குத் தோற்றுபவர்களுள் ஐம்பது சத வீதத் துக்குக் குறையாமற் புள்ளிபெறும் மிகக் குறைந்த வயதுடை யவர்க்கு ஒரு வெள்ளிப் பதக்கம்.

3. சேர்வு நடத்தப்படும் ஒவ்வொர் இடத்திலும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் 75 சத வீதத்துக்கு மேற் புள்ளிபெற்று முதலாவதாகத் தேறுபவருக்குப் புத்தகப் பரிசில்.

4. ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் மிகக்கூடிய தொகையான மானுக் கர்களைத் தோற்றசெய்யும் பாடசாலைக்கு ஒரு பரிசில்.

சென்ற ஆண்டுத் தேர்வில் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் பதக்கப் பரி சில்கள் பெற்றவர்கள் இத்தேர்வில் அவ்வப்பிரிவுகளிற் பதக்கப் பரி சுகள் பெறத் தகுதியுள்ளவர்களாகார்.

சான்றிதழ்: 50 சத வீதத்துக்குக் குறையாமற் புள்ளிபெறுபவர்களுக்குச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

தேர்வு நடைபெறும் இடங்கள் :

அளவுடைய அநுராசபூரம், இரத்தினபுரி, சண்டி, கல்முனை, கற்றன், காரைநகர், காலி; சினிநோச்சி, கொழும்பு, சாவகச்சேரி, சுளிபுரம், தம்பலகாமம், திருக்கோணமலை, நாவலப்பிட்டி, நீர் கொழும்பு, நீர்வேலி நெடுஞ்செழி, பருத்தித்துறை, மட்டக்களப்பு, மாத்தளை, யாழ்ப்பாணம், வதுளை, வழுவீயா, வேலைண.

தேர்வுக்குத் தோற்றுபவர்களில் ஐம்பது பேர்க்குக் குறையாத தொகையினர் சேர்ந்து கேட்டாற் பிற இடங்களிலும் நடத்தப்படும்

தேர்வுக்குத் தோற்ற விரும்புவோர் நாலாம் பக்கத்திலுள்ள சேர்வத் தாளையேனும் அதன்படியையேனும் நிரப்பித் தாங்கள் தோற்றும் பிரிவுக்குரிய தேர்வுப் பணத்துக்கு ஒர் அஞ்சற் கட்டளை யும் [போஸ்ரல் ஒட்டர்] சேர்த்து 1-1-57-க்கு முன் செயலாளர் தமிழ் மறைக்கழகம் 18/2. அத்தீடியா வீதி, இரத்துமலாளை எனும் முகவு ரிக்கு அனுப்புதல் வேண்டும், பலர் சேர்ந்து அனுப்பினால், தேர்வுப் பணம் முழுவதற்கும் ஒர் அஞ்சற்கட்டளையேனும் காசுக்கட்டளை யேனும், அனுப்பலாம், அஞ்சற்கட்டளை காசுக்கட்டளை முதலிய வற்றைத் தலைவர் பெற்றுக்கு இரத்துமலாளைத் தபாற்கங்தோற்ற பணம் பெறத்தக்கதாக அனுப்புக.

தேர்வு பற்றித் தமிழ்மறைக்கழக ஆட்சிமன்றஞ்செய்யும் முடிபுகளே இறுதியானவை. பரிசில்கள் யாவும் 1957ஆம் ஆண்டுத் திருவள்ளுவர் திருநாளமீய யுன் மாதம் 11ஆம் நாளன்று கொழும்பில் நடைபெறும் தமிழ் மறைக்கழகத்தின் ஐந்தாவது திருக்குறள் மகநாட்டில் வழங்கப்படும்.

18/2. அத்திட்யா வீதி.

இரத்துமலை.

21-5-58

*

தொகையாக மாணுக்கர்களை அனுப்பும் கல்லூரிகளின் தலைவர் கள் ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் பின்வருமாறு ஒரு பட்டியலை அமைத்து சிரப்பித் தங்களுடைய கையொப்பங்களுடன் அனுப்பிவைக்கலாம். கல்லூரியின் பேயர் :

முகவரி :

தேர்வுக்குத் தோற்ற விரும்பும் இடம் :

பரிவு :

எண்	மாணுக்கர் பெயர்	ஆனை பெண்ணை	தந்தையார் பெயர்	பிறந்த திங்கி	மாணுக்கர் கையொப்பம்

குறிப்புகள் : தேர்வுக்குத் தோற்றுவோர் குறள்களின் கருத்தை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்; இது குறள்களை எளிதிற் பாடமாக்கிப் பிழையின்றி எழுதுதற்கு இன்றியமையாதது.

2. முந்திய தேர்வின் வினாத்தாள்களைப் பெறவிரும்புவோர் தாள் ஒன்றுக்கு 15 சத முத்திரை அனுப்புதல் வேண்டும்.

3. எமது கழகம் நடத்தும் அகில உலகத் தமிழ்மறைக்கட்டு ரைப் போட்டியின் முடிவு திகடி 1-1-57.

4. தமிழைப் போற்றி வாழவைக்க விரும்புகிறீர்களா? விரும்பி யாவற்றையும் தமிழிலே எழுதவும் பேசவும் இன்றே உறுதி செய்க।

மறவாதீர் :

வைகாசி அனுடம் வள்ளுவர் திருநாள். 1957ஆம் ஆண்டுத் திருவள்ளுவர் திருநாள் 11-6-57 சென்வாய்க்கிழமை, இந்தாளை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கொண்டாடுக்கள்; கொண்டாடச் செய்யுக்கள்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்மறைத் தேர்வு
1957

சேர்வுத் தாள்

தேவீவுப் பிரிவு:

பெயர் :

ஆணு பெண்ணு:

தங்கதயர் பெயர் :

பிறந்த திகதி:

அஞ்சற் கட்டளை எண்:

சேர்வுக்குத் தோற்ற விரும்பும் இடம் :

முகவரி :

தேர்வு விதிகளுக்கு அமைந்து நடந்து கொள்வேன்.

திகதி:

[கையொப்பும்]

இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ள விபரங்கள் யாவும் உண்லம்யான வைவ என உறுதிப்படுத்துகிறேன்.

திகதி :

[கையொப்பும்]

பெயர்:

முகவரி :

[தமிழ் மறைக் கழக உறுப்பினர் ஒருவரேனுங் தலைமை ஆசிரியர் ஒருவரேனுங் கையெழுத்திடல் வேண்டும்.]

யாசகர்கட்டு ஓர் வேண்டுகோள்.

“இன்று இருள் நிறைந்திருக்கிறது; நானை நம்பிக்கை உதய மாகும். மனத் துணிகையும் செயல்—தற்கையும் துண்டி வளர்க்கும்.

இன்று சோகம் மகிழ்ச்சியை மறைந்திருக்கிறது, எனினும் வீரம் மேலோங்கி நாளை மகிழ்ச்சியை ஜோலிக்கச் செய்யும்.

இன்று வழித்துறை தெரியவில்லை: நாளை வானம் தெளிவு பெறும்: குரியன் முகம் காட்டுவான்; நாமும் கவலையை உதவித்தள்ளி உற்சாகமாக முன்னேறுவோம்.”

பல ஆண்டுக்கட்டு முன் மேல் நாட்டில் ஓர் பேரரிஞர் கூறிய மணிவாக்கின் மொழிபெயர்ப்பு இது. இதில் அடங்கியுள்ள உண்மை “தனிமனித வாழ்விலும் சரி, ஓர் சமுதாயத்தின் அல்லது தேசத் தின் வாழ்விலும் சரி, முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களில் அனுபவ நிலை க்கு வருவதுண்டு. ஈழத்தில் வாழும் தமிழ் இனத்தாரின் வரலாற்றில் இன்று இந்த மனே நிலை தோன்றியுள்ளது. இறை நம்பிக்கை யும். பொறுமையும் தன்னம்பிக்கையும் இருந்தால், எதுதான் முடியாத காரியம்? ஆணவச் செருக்கும் ஆர்ப்பாட்டமும் இன்றி அமைதியாக ஆண்டவனிடம் முறையிடுமாறு அன்பர்களை வேண்டுகின்றோம்.

சில வருஷங்கட்டு முன் “நந்தனாரும் நாமும்” என்ற தலைப்பின்கீழ் ஓர் அரிய கட்டுரை ஏழுதிய பி. ஸ்ரீ அவர்கள், மேற் குறிப்பிட்ட மனே நிலையும் நம்பிக்கையுங்கதான் நந்தனாருக்கு ஆத்ம சுயராஜ்யம் என்னும் சிதம்பர தரிசனத்தை அளித்ததென்று மிகவும் அழகாக விளக்கியிருந்தார்.

இன்று இந்தநாடும் நமது மொழியும் இருக்கும் நிலையில் நந்தன் சுரித்திரம் நமக்கு அரிய வழிகாட்டியாகவே அமையும், என்பதில் ஒயியில்லை,

க. இ.

ஸ்ரீவாணவன் மாதேவி ஈஸ்வரமுடையார் கோவில்
ஜனநாதபுரம் (பொந்துவை)
ஆளி உத்திர மகோற்சவம்.

இராஜராஜ சோழனும் இராஜேந்திர சோழனும் இலங்கையை ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் [கி. பி 994 - 1017] ஜனநாதபுரம் அவர்களுடைய தலைநகராக விளங்கியது. மாண்புசால் இங்களில் அவர்கள் மேற்படி. ஆலயத்தை அமைத்துப் பணியாற்றித் தொழுதனர். இவர்களின் பிற்சங்கதியினஞ்சியபரகே சரிவர்மன் இக்கோவிலுக்குக் கொடுத்த தீபத்தைக் கோவில் பொறுப்பாளர்கள் சங்திர குரியர் வானிலே தோன்றும்வரை எரியும்படி செய்வோமென வாக்கு ருதி செய்து கொண்ட விபரங்கள் ஆலயச் சுவர்களிலுள்ள கல்வெட்டுகளில் அடங்கியுள்ளன.

இங்களும் புகழ்கொண்ட, பழைய மிகுந்த, இச்சிவாலயத்தில் ஆண்டுதோறும் ஆளி உத்திரக்தி நிகழும் உற்சவம் இவ்வாண்டும் ஆளி மாந்தி 30ாம் தீக்தி [13-7-56] விரோதி ஏற்பாடுகளுடன் நடைபெறும்.

இத்திருப்பண்ணியில் கலங்கு ஈசனருள் பெற்றேறுமாறு அனைவரையும் அழைக்கின்றோம்.

பொந்துவை 15.5.56

புலஸ்தியபுர இந்துமகாசபை

மலிவு விலை.

யோசி ஸ்ரீ சுத்தானங்ந்பாரதியார் அவர்களால் எழுதப்பெற்ற தெளிபொருள் விளக்கக்கூட்டன் கூடிய திருமதிரவீளக்கம் இரண்டரை ரூபா அடக்கவிலை உள்ளது தபாற்செலவுட்பட ஒரு ரூபா முப்பத்தைக் கூட்டத்திற்குக் கொடுக்கப்பெறும். ஒக்ஸர் மாத முடிவுவரை மலிவு விலைக்கு விற்கப்பெறும்.

வேண்டுவோர் ஆட்டமஜேஷி நிலையம், நாவலப்பிட்டி

என்ற விலாசத்திற்கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

Hony. Editor, K. Ramachandra,

Printed & Published by N. Muthiah, Athmajothi Nilayam, Nawalapitiya

At Saravana Press, Nawalapitiya 14-6-56